

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/118/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513010295
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1513010295.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného T. P., pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo 06.02.2014 sp. zn. 2T/43/2013, na verejnom zasadnutí konanom 26. marca 2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. f/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a výroku náhrady škody, ktorým podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená spoločnosť O. C. Q., a.s., K. XXX, X., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému T. P., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B., ul. P. O. XX, na slobode,

u k l a d á

podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, § 41 ods. 2 Tr. zák. s ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. sa výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súčasne sa z r u š u j e výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 05.12.2013 sp. zn. 4T/156/2013, právoplatný 24.12.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 06.02.2014 sp. zn. 2T/43/2013 bol obžalovaný T. P. uznaný za vinného pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 29.06.2006 v B. v predajni Q. - K. na ulici G. č. XX v B. uzatvoril so spoločnosťou O. C. Q., a.s., so sídlom N. č. 7, X. zmluvu na poskytnutie finančného úveru vo výške 19.020,- Sk (631,35 Eur) a to na kúpu tovaru - 1 ks počítač zn. Q. v hodnote 16.990,- Sk (563,96 Eur), pričom v úverovej zmluve sa zaviazal úver splácať v 12 mesačných splátkach po 1.585,- Sk (52,61 Eur), do úverovej zmluvy uviedol údaje o svojom zamestnávateľovi - L. podnik F. B. a.s., so sídlom H. 1, B., IČO: XXXXXXXX a výšku čistého mesačného príjmu v sume 15.500,- Sk (514,51 Eur), čo sa však v čase uzatvárania zmluvy nezakladalo na pravde, nakoľko obvinený nikdy v uvedenej spoločnosti nepracoval a teda uvedením nepravdivých informácií o svojom zamestnávateľovi uviedol spoločnosť O. C. Q., a.s., do omylu v otázke splnenia

podmienok pre poskytnutie úveru, doposiaľ neuhradil ani jednu splátku, čím poškodenej spoločnosti O. C. Q., a.s. so sídlom N. 7, Piešťany, D.: XXXXXXXX bola spôsobená škoda vo výške 631,35 Eur (19.020,- Sk).

Za uvedený prečin bol obžalovanému podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol výkon uloženého trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 roky.

Podľa § 50 ods. 2, § 51 ods. 4 písm. c/ Tr. zák. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu v sume 631,35,- euro.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody voči poškodenej spoločnosti O. C. Q., a.s., K. XXX, X. v sume 631,35,- euro.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená spoločnosť O. C. Q., a.s., X. odkázaná so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný T. P. v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný zdôraznil, že žalovaný trestný čin vôbec nespáchal. Pripomenul, že celý život pracuje ako otrok a iní ľudia sa na ňom snažia obohatiť. Objaví sa jeden Róm a jeho život je v troskách. Okresný súd si vykonal iba svoju prácu, avšak na základe spisov z polície. Vyšetrovateľ na jeho argumenty a na jeho opakované žiadosti o spoluprácu vôbec nereagoval. Odvolateľ ďalej uviedol, že sa dožadoval porovnania výrobných čísiel počítača u svedka D. B. s číslami od predajcu počítača, t.j. firmy K.. Na túto požiadavku dostal od vyšetrovateľa rovnakú odpoveď, že sa to bude riešiť, avšak k riešeniu nedošlo. Záverom dodal, že mu je už jedno, ako táto trestná vec dopadne, avšak pravda vždy vyjde najavo, hoci sa tak stane na jeho náklady. Za týmto všetkým si stojí a preto žiada, aby jeho odvolaniu bolo vyhovené.

Odvolací súd postupom podľa § 293 ods. 5 Tr. por. verejné zasadnutie vykonal v neprítomnosti obžalovaného T. P., nakoľko tento napriek náhradnému doručeniu predvolania podľa § 66 ods. 4 Tr. por. sa nedostavil na krajský súd. Podľa ustanovenia § 66 ods. 4 Tr. por. písomnosť sa považuje za doručenie adresátovi aj vtedy, ak sa zásielka vráti z adresy, ktorú na tieto účely uviedol s tým, že adresát je neznámy, a to dňom, keď bola zásielka vrátená súdu, aj keď sa adresát o tom nedozvedel. Treba pripomenúť aj to, že obžalovaný T. P. oznámil okresnému súdu adresu na doručovanie písomností: B., U. XX - byt na meno B. (na č.l. 97).

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom vzhľadom na oboznámené listinné dôkazy k osobe obžalovaného uviedla, že zrejme prichádza do úvahy ukladanie súhrnného trestu, avšak s poukazom na skutočnosť, že odvolanie podal iba obžalovaný, ponecháva na úvahu odvolacieho súdu, ako v danej veci rozhodne.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného T. P. podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. por. konanie doplnil dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaní rozhodnúť a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak iba vo vzťahu k výrokom o treste a náhrade škody.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný T. P.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť. Vina obžalovaného bola predovšetkým preukázaná svedeckými výpoveďami Q. G., D. B., ako aj splnomocnenca poškodenej

spoločnosti F. O.. Tieto dôkazné prostriedky boli navyše podporené aj listinnými dôkazmi zabezpečenými v prípravnom konaní. Práve výpoveď svedka D. B. vyvrátila obhajobné tvrdenia obžalovaného, že žalovaného skutku sa mala dopustiť iná osoba, ktorá zneužila jeho osobné doklady, ktoré mal mať v osobnom motorovom vozidle, keďže jazdy s ním mali vykonávať viaceré osoby. Aj krajský súd vyslovuje, že tieto tvrdenia obžalovaného treba vyhodnotiť ako účelové, v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti a túto prenieť na svedka D. B.. Na strane druhej hodnovernosť výpovede svedka D. B. nemal dôvod spochybniť ani odvolací súd, nakoľko táto bola nemenná, logická i presvedčivá bez vnútorných rozporov, navyše s touto výpoveďou korešpondovala aj výpoveď svedka Q. G. a svedka F. O., ktorý bol zároveň aj splnomocnencom poškodenej spoločnosti.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich hodnovernosť a zákonnosť nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

K odvolacím námietkam obžalovaného T. P., krajský súd konštatuje, že nejde o novú doteraz neuplatnenú obhajobu obžalovaného, ale len o opakované tvrdenia z predchádzajúcich štádií trestného stíhania, s ktorými sa dôsledne a v súlade so stavom veci a zákonom, vysporiadal súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní argumentoval tým, že v trestnom konaní nebolo doplnené dokazovanie podľa jeho návrhov a predstáv, čím vlastne došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, k tomu odvolací súd vyslovuje nasledovné stanovisko:

Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obžalovaného, prípadne jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím, tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené, nie je možné považovať porušenie práva na obhajobu situáciu, keď orgán činný v trestnom konaní alebo súd odmietne ďalej vykonávať dokazovanie, resp. ďalej overovať určitú skutkovú okolnosť, ktorú už považuje za dokázanú. Povinnosťou orgánu prípravného konania alebo súdu je zaoberať sa dôkaznými návrhmi obhajoby, avšak povinnosť orgánu prípravného konania alebo súdu vykonať všetky obhajobou navrhované dôkazy neexistuje. Odvolací súd preto uzatvára a opakuje, že v konaní pred súdom I. stupňa boli vykonané všetky relevantné a dostupné dôkazy.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis, dospel k zhodnému záveru ako okresný súd, že výrok o vine obžalovaného T. P. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu tohto skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený. V tomto smere odvolacie argumenty obžalovaného nemohli obstáť.

Krajský súd zistil, že prvostupňový súd správne zistené konanie obžalovaného T. P. právne posúdil v súlade so zákonom tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval ako prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák.

Po preskúmaní výroku o treste a spôsobe jeho výkonu dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd nepostupoval v súlade s Trestným zákonom, nakoľko mal ukladať súhrnný trest odňatia slobody v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 41 ods. 1, veta prvá Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa tohto zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Z pripojeného a oboznámeného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/156/2013 totiž vyplýva, že obžalovanému T. P. bol trestným rozkazom z 05.12.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 24.12.2013, uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 18 mesiacov, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 08.06.2012 v čase okolo 13.00 hod. v B., na I. ulici vytiahol poškodeného J. A. z motorového vozidla zn. V. H. EVČ: PD XXX BF a následne ho fyzicky napadol, že ho bil po celom tele a pästou ho udrel do tváre, čím poškodenému J. A. spôsobil otras mozgu, tržno-zmliaždenú ranu v oblasti obočia ľavého oka, zmliaždenie nosa s krvácaním a zlomeninou nosových kostí s posunom úlomkov, zmliaždenie na ľavom lakti a na trupe v oblasti hrudníka a drieku, pričom uvedené poranenia si vyžiadali liečenie spojené s práceneschopnosťou 3 až 6 týždňov.

Z uvedeného je teda zrejmé, že teraz posudzovaný prečin spáchal skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený trestný rozkaz za inú jeho trestnú činnosť.

Vyššie konštatované pochybenie prvostupňového súdu v rámci svojho postupu odvolací súd napravil. Napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. zrušil vo výroku o treste, pričom obžalovanému T. P. na základe § 322 ods. 3 Tr. por. a podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon uloženého trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu 2 roky. V rámci povolenia podmieneného odkladu, krajský súd obžalovanému neuložil žiadne obmedzenia a povinnosti (§ 50 ods. 2 Tr. zák.).

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd II. stupňa súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 05.12.2013 sp. zn. 4T/156/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V posudzovanom prípade druhostupňový súd vzhliadol jednu prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. spočívajúcu v tom, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Táto prirážajúca okolnosť je dôsledkom uplatňovania absorpčnej zásady pri trestaní súbehu a použije sa hlavne pri výmere úhrnného alebo súhrnného trestu. Na strane druhej, krajský súd zhodne so súdom prvého stupňa, vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., spočívajúcu v tom, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Túto poľahčujúcu okolnosť bolo možné priznať napriek tomu, že obžalovaný bol už v dávnejšej minulosti (v rokoch 1985-1988) postavený pred súd a odsúdený prevažne pre majetkovú trestnú činnosť. Nie je však bez významu okolnosť, že obžalovaný od roku 1988 do roku 2006 (po dobu 18 rokov) žil riadnym životom, nedopúšťal sa žiadnej trestnej činnosti, čím preukázal svoju nápravu po dlhší čas, bez ohľadu na to, že všetky tieto odsúdenia boli aj formálne zahladené.

Na základe uvedeného možno vyvodiť záver, že okresný súd mal postupovať v zmysle § 222 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. m/ a § 42 ods. 2 Tr. zák. Východiskom pre ukladanie súhrnného trestu mala predstavovať trestná sadzba za prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. v rozpätí od 1 roka do 5 rokov a nie prvostupňovým súdom upravená trestná sadzba podľa režimu § 38 ods. 3 Tr. zák. v rozpätí od 1 roka do 3 rokov a 8 mesiacov. Treba zdôrazniť, že pokiaľ v posudzovanej veci je pomer poľahčujúcich a prirážajúcich okolností rovnaký, neprichádza do úvahy úprava základnej trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. alebo podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., t.j. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V neposlednom rade treba konštatovať, že v danej veci bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste a uložený trest odňatia slobody mal predstavovať u obžalovaného potrestanie za všetky zbiehajúce trestné činy, v rátane trestných činov, za ktoré bol potrestaný trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 05.12.2013 sp. zn. 4T/156/2013. Z tohto pohľadu výmera trestu odňatia slobody, ktorá bola uložená okresným súdom v napadnutom rozsudku, nemožno označiť za primeranú a dostatočnú keďže na obžalovaného sa malo pôsobiť prísnejšou výmerou. Nakoľko však odvolanie podal iba obžalovaný, rešpektujúc zásadu „reformatio in peius“ (§ 322 od. 3 Tr. por.), neprichádzala do úvahy akákoľvek zmena rozsudku súdu prvého stupňa v neprospech obžalovaného, pre nedostatok odvolania okresného prokurátora. Z týchto dôvodov preto odvolací súd prevzal do svojho výroku o súhrnnom treste

odňatia slobody rovnakú výmeru trestu, aká bola uložená súdom I. stupňa (16 mesiacov), za použitia ustanovenia § 38 ods. 3, § 36 písm. j/ Tr. zák. bez aplikácie ustanovenia § 37 písm. h/ Tr. zák. Rovnako prevzal krajský súd do svojho rozhodnutia aj výrok prvostupňového rozsudku, ktorým podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol výkon uloženého trestu podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 roky.

Ako bolo už vyššie uvedené, odvolací súd pri uložení súhrnného trestu postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 15.12.2013 sp. zn. 4T/156/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Bratislave na podklade odvolania obžalovaného preskúmal aj oba výroky o náhrade škody pričom dospel k záveru, že výrok prvostupňového rozsudku, ktorým bol obžalovaný podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazaný nahradiť poškodenej spoločnosti O., a.s. X. škodu vo výške 631,35 euro je správny, avšak ďalší výrok, ktorým podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená spoločnosť O. C. Q., a.s. X. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie, nezodpovedal vzniknutému stavu veci a zákonu.

Poškodená spoločnosť si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody. Zo zápisnice o výsluchu splnomocnenca poškodenej spoločnosti z 06.02.2009 (na č. l. 20-22) vyplynulo, že poškodený subjekt si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 19.020,- Sk (631,35 euro). V ďalších štádiách trestného konania, vrátane hlavného pojednávania k zvýšeniu uplatneného nároku na náhradu škody nedošlo. Treba dodať, že išlo o nárok, ktorý bol v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného T. P.. Tento uplatnený nárok bol úplne zhodný aj s výškou škody ustálenou v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, čiže mal svoj podklad vo výroku o vine.

Súd I. stupňa teda správne rozhodol, keď obžalovaného T. P. podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal zaplatiť poškodenej spoločnosti O. C. Q., a.s. X. sumu vo výške 631,35 euro ako náhradu škody spôsobenú trestným činom.

Naproti tomu ďalší výrok o náhrade škody spočívajúci v tom, že poškodená spoločnosť bola so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie, právne nemohol obstáť, keďže na takýto výrok nebol nielen zákonný dôvod, ale zároveň išlo aj o výrok zmätočný a nepreskúmateľný, nakoľko jeho slovná formulácia nezodpovedala použitému ustanoveniu Trestného poriadku. V každom prípade tu nebol relevantný dôvod, či už na postup podľa § 288 ods. 1 Tr. por., alebo na postup podľa § 288 ods. 2 Tr. por. a preto takýto výrok o náhrade škody nemal byť okresným súdom vôbec vyhlásený. Prvostupňový súd zrejme takýto výrok iba mechanicky prevzal z pôvodne vydaného trestného rozkazu, ktorý bol napadnutý odporom, hoci ani vtedy na takýto výrok nebol žiadny zákonný dôvod.

Takýto nesprávny výrok o náhrade škody konvalidoval odvolací súd spôsobom, že výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola § 288 ods. 1 Tr. por. poškodená spoločnosť odkázaná so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie, jednoducho zrušil, nakoľko ďalší výrok o náhrade škody neprichádzal vôbec do úvahy.

Na základe týchto dôvodov a vyslovených právnych názorov, odvolací súd v trestnej veci obžalovaného T. P. rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal krajský súd dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.